

εἰς τὰς σχέσεις τῶν κατηγορουμένων ὑπῆρχε τι ἐπιλήψιμον.

Ὅταν ἐπροτάθη τῷ Πλάτωνα νὰ ἐκφράσῃ ἂν ἔχη τι ἐναντίον τῶν καταθέσεων τούτων, οὗτος δι' ἐντελῶς ἡρέμου καὶ εἰλικρινοῦς ὕφους ἐδήλωσεν ὅτι πάντα ταῦτα εἰσὶν ἀληθῆ, ὅτι ἐφέρετο πράγματι πολὺ οἰκειῶς πρὸς τὴν Εἰρήνην Βορίσθου, ἀλλ' ἡ πηγὴ τῆς οἰκειότητος ταύτης ἦτο ἀγνωστὴ καὶ ἀπέρρεεν ἐξ αὐτῶν τῶν συγγενικῶν σχέσεων. Ἄλλως τε, ὁ τόσον φρόνιμος καὶ πρακτικὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, γνωρίζων πολὺ καλὰ καὶ αὐτὸν καὶ τὴν σύζυγον αὐτοῦ, οὐδέποτε ἐφαντάσθη ὅτι εἰς τὰς σχέσεις ταύτας ἡδύνατό ποτε νὰ ὑπάρχῃ ἐπιλήψιμόν τι. Ἡ Εἰρήνη ἐσίγα. Ἐκάθητο ἔχουσα προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ δάπεδον καὶ ἐρείδουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρός.

Ἡρωτήθη ὁ Δαμιανός, ἂν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τοῦ μακαρίτου ὁ κατηγορούμενος ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν.

— Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα εἶχε γευματίσει ὡς ἔμας. ἐπεβεβαίωσεν ὁ θαλαμηπόλος.

— Ποῦτος ἔμαθε πρῶτος περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Μαξίμου Γρηγόριεβιτς;

— Ἐγώ. Διότι ὅταν ἐμβῆκα εἰς τὸ σπουδαστήριον γιὰ νὰ τὸν ξυπνήσω, γιὰτι εἶχε τὴ συνήθειαν νὰ ἀναπαύετο μετὰ τὸ γεῦμα, εἶδα ὅτι ὁ ἀφέντης ἦτον ἀποθαιμένος ὑπέθεσα ὡς τὴν ἀρχή, πῶς ἐλιποθύμησε, κ' ἐφώναξα τοὺς ἀνθρώπους, ἔπειτα ἐπῆγα καὶ τὸ ἀνέφερα τῆς κυρίας.

— Εἰς ποῖαν θέσιν ἤυρατε τὴν κυρίαν σας, ὅταν ἐμβήκατε εἰς τὸ δωμάτιόν της;

— Μοῦ ἐφάνη ὅτι ἐκοιμάτο. . . Τὴν ἤυρα πεσμένην ὡς τὸν καναπέ, καὶ σκεπασμένην μὲ τὸ σάλι.

— Πῶς ἐδέχθη ἡ κυρία τὴν εἰδησιν περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Μαξίμου Γρηγόριεβιτς; ἠρώτησεν ὁ συνήγορος τοῦ Βελτιστοῦ, τὴν ἐδέχθη ἡσύχως, ὡς τάχα νὰ τὸ ἐγνώριζε προηγουμένως;

— Πά, πά, πά! Ὁχι! μετὰ πεποιθήσεως ἠρνήθη ὁ Δαμιανός ὡς τὴν ἀρχὴν μάλιστα, σὰν ἀπὸ ὕπνου, δὲν ἐννοοῦσε, τί τῆς λέγω; «ποιός, λέει, ἀπέθανε; ὁ σύζυγος; γιατί; ἀδύνατο». Αὐτὸ μοῦ εἶπε, καὶ ἔπειτα μὲ διέταξε νὰ τὴν ὀδηγήσω εἰς τὸ σπουδαστήριον, καὶ ὅταν τὴν ἔφερα καὶ εἶδε τὸν ἀφέντην, ἐπρόφθασε μονάχα νὰ εἰπῇ, «τὸ γιατρό, γλήγορα, καὶ τὸν Πλάτωνα Βασίλειεβιτς!» κ' ἐλιποθύμησε καὶ ἔμεινε!

— Ὡστε, σὰς ἔστειλε νὰ καλέσετε τὸν Πλάτωνα Βασίλειεβιτς;

— Μάλιστα· ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐπῆγα νὰ τὸν φέρω, ἀλλὰ δὲν τὸν ἤυρα ὡς τὸ σπῆτι του.

— Ὅταν ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν σας τὸ ἐσπέρας ἦδη, ἐξηκολούθησεν ὁ συνήγορος, τίς πρῶτος ἀνήγγειλεν εἰς αὐτὸν τὴν εἰδησιν τοῦ θανάτου;

— Πάλιν ἐγώ.

— Καὶ πῶς ἐδέχθη τὴν εἰδησιν ταύτην;

— Δὲν μ' ἐπίστευε. «Τί μωρολογεῖς, παλῆγορε», μοῦ λέγει, «δὲν εἶνε δυνα-

τόν!» Αὐτὰ μοῦ εἶπε, μὰ τὸν Θεό! κ' ἔτρεξε ἀμέσως ἐπάνω.

Ἡ ἀκόλουθος ἐρώτησις ἐγένετο εἰς τὸν Δαμιανὸν ἐκ μέρους τοῦ εἰσαγγελέως:

— Εἶδατε τὸν κατηγορούμενον, ἠρώτησεν ὁ κατήγορος, ὅταν, μετὰ τὸ γεῦμα, ἐξήρχετο τοῦ σπουδαστηρίου, ἐτοιμαζόμενος ν' ἀναχωρήσῃ;

— Τὸν εἶδα μάλιστα ἐκεῖνην τὴν ὥρην ὠδηγοῦσα τὸν γραμματικὸν εἰς τοῦ ἀφέντη, καὶ ἀπαντήσαμε τὸν Πλάτωνα Βασίλειεβιτς εἰς τὴν σάλα, κ' ἐκεῖνος μὰς ἐσταμάτησε καὶ μὰς εἶπε, πῶς: «ὁ κύριος κοιμάται, λέει, καὶ μὴ θορυβεῖτε!» Κ' ἐμεῖς ἐγυρίσαμε πίσω...

— Ἐκεῖνην τὴν ὥρην δὲν παρετηρήσατε ἂν εἶχε τίποτε εἰς χεῖράς του ὁ κατηγορούμενος; ἐξηκολούθησεν ὁ εἰσαγγελεὺς.

— Παρετήρησα· ἐκρατοῦσε ἓνα μικρὸ βαλιζάκι τῆς κυρίας.

— Ἦτο ἄδειο αὐτὸ τὸ βαλιζάκι;

— Ὁχι, θαρρῶ πῶς ἦτο σφικτὰ γεμισμένο.

Μετὰ τὴν ἐρώτησιν τοῦ εἰσαγγελέως, ἠγέρθη αὖθις ὁ φὸν Σνίτση.

— Εἰπέτε μου, ἀπετάθη οὗτος πρὸς τὸν μάρτυρα, ὅταν πρωτοεμβήκατε εἰς τὸ σπουδαστήριον, παρετηρήσατε καμμίαν ἰδιαιτέραν τινα ἀνωμαλίαν, ἴσως εἰς τὰ τὰ ἔπιπλα τίποτε, εἰς τὰ χαρτιά; ἴσως τὸ ταμεῖον, ἢ τὰ συρτάρια τῶν τραπεζῶν ἦσαν ἀνοικτὰ καὶ τραβηγμένα;

— Τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἦτον! μετὰ πλήρους βασιμότητος ἐπιστοποίησεν ὁ θαλαμηπόλος, ὅλα ἦτον ἐν τάξει καὶ εἰς τὴν θέσιν των ὅπως πάντοτε.

Ἡ κατάθεσις τοῦ γραμματέως ἦτο ὁμοία πρὸς τὴν τοῦ Δαμιανοῦ.

Ὁ ἀμαξηλάτης τοῦ Πλάτωνος κατέθεσεν, ὅτι εἶδε τῶντιν ὅτι ὁ κύριός του ἔθεσε σάκκον τινα ἐν τῇ ἀμαξίᾳ, ὅταν ἀνεχώρει ἐκ τοῦ ἐξαδέλφου του, ἀκολούθως ὅμως δὲν ἔδωκε προσοχήν, διότι ἦτο καὶ σκότος ἤδη. Διηυθύνθησεν δὲ τότε πρὸς τὴν Λιουδμήλαν Σεργιέβου καὶ ἐκεῖθεν, περὶ τὴν δεκάτην ὥρην, ἐπέστρεψαν πάλιν εἰς τοῦ Μαξίμου Γρηγόριεβιτς.

Ὁ θαλαμηπόλος τοῦ Πλάτωνος Βασίλειεβιτς κατέθεσεν ὅτι ὁ κύριός του, ἐφ' ὅσον ἐνθυμεῖται, ἦλθε ἐσπέραν τινα, φέρων δερμάτινόν τινα σάκκον, ἀλλὰ, τοῦτο συνέβη, ἐφρόνει, ὅχι κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου, ἀλλ' ἀργότερον, πότε ὅμως ἀκριβῶς δὲν ἐνθυμεῖτο τώρα, μετὰ παρέλευσιν τόσοῦ καιροῦ.

Κατόπιν τοῦ μάρτυρος τούτου, ὤφειλε νὰ ἐμφανισθῇ πρὸς ἐξέτασιν ἡ Λιουδμήλα, ἀλλ' ὁ εἰσηγητὴς ἀνήγγειλεν ὅτι αὕτη, ἔνεκα δεινῆς νόσου, δὲν δύναται νὰ ἐμφανισθῇ ἢ δὲ περὶ τῆς ἀσθενείας της πραγματικότης, ἐπιστοποιήθη ἐγκαίρως παρὰ τῶν ἱατρῶν.

Ἡ ἀσθένεια τῆς συζύγου του δὲν ἦτο νέον διὰ τὸν Πλάτωνα Βασίλειεβιτς. Ἐγνωρίζεν ὅτι ἦτο ἀσθενὴς καὶ κλινήρης περὶ τὰς ἐξ ἡδὴ ἐβδομάδας, ἀλλ' ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα πρὸς τὴν ὁποίαν, μετὰ τὸ πέρας τῆς προκαταρκτικῆς ἀνακρίσεως, ἐ-

δόθη ἡ ἄδεια νὰ ἐπισκέπτεται ἐν τῇ φυλακῇ τὸν γαμβρόν της, δὲν τῷ εἶχεν εἰπεῖ τὴν φύσιν τῆς νόσου τῆς Λιουδμήλας. Φοβουμένη μὴ ταραξῇ καὶ πικράνῃ αὐτόν, τῷ ἀνήγγειλε μόνον, ὅτι ἦτο κρυολόγημα, τὸ ὅποσον κατ' ἀρχὰς ἐφάνη ἀρκετὰ σοβαρόν, ἀλλ' ἤδη, δόξα τῷ Θεῷ, περιῆλθεν εὐτυχῶς εἰς εὐάρεστον σημεῖον. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Βελτιστοῦς, καίτοι ἀνησυχεῖ περὶ τῆς υγείας της, ἐν μέρει ὁμως ἦτο νύχταριστῆς, διότι ἡ Λιουδμήλα, χάρις εἰς τὴν ἀσθενείαν της, θ' ἀπηλάσσετο τῆς θλιβερᾶς ἀνάγκης νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ἴδῃ αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ κατηγορουμένου παρὰ πλεύρως τῇ Εἰρήνῃ.

Τὸ δικαστήριον, ἀκοῦσαν τὴν περὶ τῆς ἀσθενείας δήλωσιν τῆς μάρτυρος, καὶ εὐρίσκον ὅτι ἡ κατάθεσις αὐτῆς ἐνέχει οὐσιώδη σημασίαν, προδιώρισε, ν' ἀναγνωσθῇ ἡ κατάθεσις, ἡ δοθεῖσα εἰς τὴν προκαταρκτικὴν ἀνάκρισιν.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Εἰς τὸ προσεχές:

ΤΑ ΕΝΩΤΙΑ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ

Διήγημα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.

SAVIE DE MONTEPEN

Ἡ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ
ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

Ἀφοῦ ἡ Ἰωάννα περὶέγραψε μετὰ τῆς μεγίστης λεπτομερείας τὸν γέροντα, ὁ ἀνακριτὴς ἐπληξε τὸ μέτωπον, ὡς ἄνθρωπος ἀναζητῶν τι ἐν ταῖς ἀναμνήσεσιν αὐτοῦ. Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν γραμματέα του εἶπεν:

— Ματθαῖε, αὕτη ἡ περιγραφὴ σοῦ ἐνθυμίζει τίποτε;

— Ναί, κύριε ἀνακριτά.

— Καί τί;

— Καί τι... τὸ ὅποσον ὅμως δὲν ἐμπορῶ νὰ εὕρω τώρα.

— Αὕτη ἡ περιγραφὴ δὲν μοῦ εἶναι νέα. Μοῦ ὑπεβλήθη καὶ ἄλλοτε;

— Ναί, κύριε ἀνακριτά.

— Πρὸ πολλοῦ;

— Ὁχι, κύριε ἀνακριτά.

— Ματθαῖε;

— Κύριε ἀνακριτά.

— Φέρετέ μου τὴν ἐγκύκλιον, τὴν ὁποῖαν ἔστειλαν πρὸς τοὺς εἰσαγγελεῖς καὶ τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς χωροφυλακῆς, περὶ τῆς τελευταίας ἀποδράσεως ἀπὸ τῶν εἰρκτῶν τῆς Βρέστης.

— Ἀμέσως, κύριε ἀνακριτά.

Ὁ γραμματεὺς, ἐρευνήσας ἐν τινὶ χαρτοφυλακίῳ, ἀνεῦρε τὴν ζητηθεῖσαν ἐγκύκλιον καὶ τὴν ἐνεχείρισε τῷ ἀνακριτῇ.